

[Grethe Philip.]

ser, at man fra regeringens side gang på gang må komme og fortælle i finansudvalget, at nu slog regeringens vurderinger ikke til, nu må vi smække 100 mill. kr. på, der skal tages af tillægsbevillingsreserven, nu må vi tage 100 mill. kr. fra lovreserverne til dagpengereform, så har man altså en fornemmelse af, at forslaget simpelt hen ikke har været gennemarbejdet. Der er ingen, der ved i dette øjeblik, hvad det kommer til at koste. Jeg ser i budgetredegørelsen, at der udtrykkeligt står, at man har arbejdet under forudsætning af, at sygeligheden er uændret. Det er dog vist det eneste, der er fuldkommen sikkert, at den sygelighed, der giver sig udslag i sygedage, ikke vil være uændret.

Der ligger altså dér problemer, som det nok kan være interessant og vigtigt at drøfte, men som også er vanskelige at få fat på, og som efter min mening ikke vil resultere i egentlige forslag om besparelser til budgetministeren. Jeg må derfor fastholde, at det, vi fra radikal side har lagt frem, specielt for boligpolitikens område, må blive den generelle retningslinje, nemlig at man drøfter disse prioriteringsproblemer både inden for de enkelte områder og mellem områderne i det politisk-økonomiske udvalg. Jeg kan ikke se, at det kan foregå andre steder her i folketinget. Og så bør det naturligvis foregå i det forberedende arbejde i regeringen og bagved.

Budgetministeren sagde til mig, at jeg burde egentlig være glad for, at man havde skåret ned på folkepensionsbidraget, for det betød jo, at trækprocenten blev noget lavere. Jeg må tilføje: ja, altså lavere, end den ellers ville være blevet, for den er jo i god fart opad på grund af andre ting. Det er nu én side af sagen. Ellers kan jeg da godt se, at der er visse fordele ved denne nedsættelse af trækprocenten, netop på baggrund af de beklagelige konsekvenser, en høj trækprocent kan få for folks reaktioner. Jeg synes dog ikke, jeg helt kan lade være at sige, at da man lagde beskatningen om

fra direkte til indirekte beskatning, så gjorde man jo det, at man tog ikke helt det samme beløb ind andre steder. Der kom alt i alt et provenutab, som jo igen viser sig i et mindre overskud på drifts- og anlægsbudgettet.

Jeg vil til slut sige, at jeg synes, jeg fik meget lidt ud af mit spørgsmål til budgetministeren om de forhandlinger, der var foregået med de kommunale organisationer om refusionerne. Jeg fik det svar, at forhandlingerne om refusioner vedrørende den sociale bistandslov var afsluttet. Det havde jeg altså en vis fornemmelse af i forvejen, så det kom ikke helt som et lyn fra en klar himmel. Det, jeg var interesseret i, var jo at få at vide: hvad indeholdt de aftaler, man traf? Det var det, jeg gerne ville have at vide. Jeg konstaterede, at det siges i budgetministerens fremsættelse af finanslovsforslaget, at man fra regeringens side er indstillet på i højere grad at gå over til bloktilskud, og det kunne da være meget interessant at høre, om det nu også er kommet frem i disse aftaler.

Jeg fik heller ikke noget svar på, om man ved sådanne aftaler om en bistandslov havde været inde på de berøringspunkter, der er mellem forskellige dele af den sociale lovgivning, og hvordan en ændring af refusionerne på ét område kan påvirke udgiftsudviklingen på et andet område.

Lütken: Jeg skal først sige et par ord om hr. Lysholt Hansens tanke, som også blev taget op af budgetministeren, om at lade de faste udvalg i nogen grad gå ind i spærediskussionen. Jeg kan tydeligt se analogien til kommunerne, hvor man har et udpræget udvalgsstyre. Jeg er noget skeptisk over for muligheden af at få en besparelse ad denne vej. Men tanken er altså helt ny for mig, og det er da muligt, at man ved nærmere overvejelse kan se, at der er muligheder i den. Det, jeg i hvert fald umiddelbart mener at kunne se som en mulighed i den, er, at der er jo nok nogle udvalg, hvor det vil være meget hensigtsmæssigt, om man i højere